

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud, u Zagrebu po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Ante Ivanovića OIB 70423767833 iz Zagreba, Ulica kneza Trpimira 27, kojeg zastupa punomoćnica Ana Ivanović, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, OIB 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba članka 2. st.13. Ugovora međufinanciranju i stambenom kreditu broj: 7130083989 od 03. srpnja 2008.g. koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknada Kreditora.“

II./ Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba članka 2. stavak 14. Ugovora međufinanciranju i stambenom kreditu broj: 7130083989 od 03. srpnja 2008.g. koja glasi:

„1. Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknada Kreditora.“

III./ Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju ANTI IVANOVIĆU, iz Zagreba, Ulica kneza Trpimira 27, OIB: 70423767833 ukupan iznos od 718,49 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2008.g., po stopi koja se od 01. siječnja 2008.g. do 31. srpnja 2015.g. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje od 01. kolovoza 2015.g. do 31. prosinca 2022.g. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a koju utvrđuje Hrvatska narodna banka te od 01. siječnja 2023. od 31. prosinca 2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024.g. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za

drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

IV./ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. OIB 92963223473 naknaditi tužitelju Anti Ivanoviću OIB: 70423767833 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.198,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 29. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

V./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Nesporno je između stranka da je Ugovorom o međufinanciranju i stambenom kreditu broj 7130083989 od 03. srpnja 2008. tuženik Zagrebačka banka d.d. tužitelju Anti Ivanoviću na raspolaganje stavio iznos kunske protuvrijednosti od 76.000,00 EUR, obračunat prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita. Nije sporno nadalje niti da je tuženik 29. rujna 2008. tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 718,49 EUR (u tada važećoj valuti kn), na temelju Ugovorne odredbe citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude.

2. Tužitelj u tužbi navodi da ga je tuženik, spornom odredbom čl. 2. st.13./14. Ugovora o kreditu, obvezao na plaćanje naknade za obradu zahtjeva u iznosu od 5.413,51 HRK, odnosno 718,49 EUR, a da pritom nije jasno kako je taj iznos utvrđen niti je tuženik tužitelju prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu troškova sadržanih u navedenoj naknadi, odnosno od čega se ti troškovi sastoje, u kojem konačnom iznosu i zašto je predmetna naknada određena upravo u visini od 5.413,51 HRK. Nadalje, u ugovoru nije navedeno niti određeno po kojem će se tečaju obračunavati sporna naknada -- po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju. Dodatno, nije precizirano niti određuje li se naknada na temelju tečaja važećeg na dan sklapanja ugovora, na dan naplate naknade ili na dan korištenja kredita, ili na neki drugi dan. Takve obveze su za tužitelja kao potrošača u potpunosti neodređene i neodredive, a posljedično i nepoštene i ništetne. Navedene su ugovorne odredbe ništetne jer su protivne odredbi članka 270. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08) koja propisuje da je ugovor ništetan, kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva. Povrh navedenoga, tužitelj ističe da je predmetni ugovor standardni unaprijed formulirani ugovor koji tuženik sklapa s korisnicima kredita, ili je u to vrijeme sklapao, te da se o spornim odredbama Ugovora nije pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na njihov sadržaj. Budući da tužitelj nije mogao pregovarati o spornoj odredbi čl. 2. st.14. Ugovora, kao i s obzirom na to da nije primio razumljive i potpune obavijesti na kojima se temelji izračun naknade za obradu kredita, sporna je ugovorna odredba ništetna. Naime, tom je odredbom nametnuta tužitelju kao potrošaču obveza koja ga je dovela u neravnopravan položaj, čime je prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelju je, protivno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita --

potrošača s jedne strane, u odnosu na banku -- trgovca kao druge ugovorne strane. Navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava. Tužitelj slijedom izloženoga zaključuje da je sporna ugovorna odredba ništetna na temelju odredbe čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača te da je na temelju odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima tuženik dužan vratiti tužitelju iznos plaćen po osnovi tzv. ulazne naknade, sa zakonskom zateznom kamatom na temelju odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, kao nepošteni stjecatelj. Slijedom svega izloženoga, tužitelj postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenim navodima te prvenstveno ističe da je tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača. Nadalje se tuženik protivi zahtjevu za utvrđenje ništetnosti te ističe da je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita platiti naknade i troškove jasna, lako uočljiva i razumljiva te da prema odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Tuženik zaključuje da navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanje naknade. Tuženik napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.); materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.); troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) te povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i

arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na odluku Suda EU u predmetu C-621/17, prema kojoj zahtjev da ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da se u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Takvu svoju odluku Sud EU temelji na razmišljanju da su ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze te da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom na to da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Pritom tuženik ukazuje na gore navedenu odluku Suda EU, u kojoj stoji da ugovorna odredba koja ne omogućuje da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za troškove, načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s pretpostavkom dobre vjere, znatnu neravnotežu u ugovorenim pravima i obvezama stranaka. Pri tom je na nacionalnom Sudu da s obzirom na sve okolnosti predmeta ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre volje te potom postojanjem eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Tuženik zaključuje da se slijedom izloženog ne može smatrati da predmetna ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama između stranaka, a što bi za posljedicu imalo ništetnost te odredbe. Naposljetku tuženik ističe prigovor zastare, jer je naknada naplaćena 29. rujna 2008., što znači da je do podnošenja tužbe protekao petogodišnji rok zastare. U pogledu potraživanja zakonske zatezne kamate, tuženik ističe da čak i u slučaju da sud utvrdi da je predmetna ugovorna odredba ništetna, potraživanje isplate zakonske zatezne kamate nije osnovano, jer da ugovorne strane iz ništetnog ugovora o zajmu treba smatrati savjesnima pa stoga stjecatelju pripadaju zatezne kamate počevši od dana podnošenja zahtjeva. Slijedom svega izloženog, tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti te traži naknadu troška parničnog postupka.

4. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi u cijelosti osnovani.

6. Između stranaka je sporno je li ništetna ugovorna odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je navedena odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva zastario te je naposljetku sporan i zatraženi tijek zakonske zatezne kamate.

7. Čitanjem Ugovora o međufinanciranju i stambenom kreditu zaključenog između stranaka 3. srpnja 2008. utvrđeno je, a što između stranaka nije ni sporno, da je odredbom čl. 2.st.13./14. toga Ugovora određeno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o Tarifi naknada Kreditora.

8. Tužitelj je iskazao da je predmetni ugovor o kreditu zaključio jer je želio riješiti svoje stambeno pitanje te da je sredstvima pribavljenim tim kreditom kupio stan, od kojega nikada nije ostvarivao nikakav prihod, kao i da se nikada nije bavio nikakvim obrtništvom niti poduzetništvom. Prema daljnjem tužiteljevom iskazu, ugovor o kreditu bio je unaprijed sastavljen te o njegovom sadržaju nije bilo pregovora. Tužitelj je iskazao nadalje da u trenutku kada mu je banka (tuženik) naplatila ulaznu naknadu,

na način da je odobreni iznos kredita prilikom isplate umanjila za iznos te naknade, on nije niti znao da su oni (tuženik) to napravili. Kao što nije bilo pregovora o sadržaju ugovora o kreditu uopće, osim iznosa kredita koji želi dići i roka plaćanja, nije bilo pregovora ni o odredbi kojom je određeno plaćanje ulazne naknade, niti ga je itko u banci upozorio na postojanje te naknade. Ugovor o kreditu sastavila je njegova osobna bankarica, a on ga je potpisao u sadržaju u kojem mu ga je osobna bankarica ponudila i pripremila, s povjerenjem u nju, odnosno u banku. Naposljetku je tužitelj iskazao da mu je u banci uručen ugovor o kreditu na potpis, da je on tako unaprijed sastavljen ugovor potpisao "i to je bilo to" te da nije dobio nikakvu Odluku o tarifi banke niti Opće uvjete, niti mu je predložena struktura troškova na koje se odnosi ulazna naknada koja mu je naplaćena te da ni dan danas ne zna na što se ta ulazna naknada odnosila.

9. Ovaj sud izloženi iskaz tužitelja ocjenjuje jasnim i životno logičnim te ga u cijelosti prihvaća kao istinitog.

10. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 9. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07., 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu (3. srpnja 2008.) određeno je da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Iz sadržaja Ugovora o međufinanciranju i stambenom kreditu ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužitelja te prihvaćanjem njegovog logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza utvrđeno je da se tužitelj nikada nije bavio poduzetništvom te da osim toga ni prema svojem zvanju niti prema svojem zanimanju - dipl. ing. građevine, zaposlen kao projektant - ne raspolaže znanjem o financijama koje bi ga prilikom zaključenja ugovora o kreditu dovelo u ravnopravnu poziciju s tuženikom, koji je banka. Stoga ovaj sud zaključuje da je tužitelj potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. al. 9. ZZP te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP.

11. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 96. st.1. ZZP). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredba unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 96. st.2. ZZP). Prihvaćanjem gore izloženoga iskaza tužitelja utvrđeno je da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati o odredbi čl. 2. st.13./14. Ugovora o kreditu, na temelju koje je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu. Naime, čitanjem Ugovora kreditu, kao i iz iskaza tužitelja, utvrđeno je da je taj ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika, a što tuženik i ne osporava.

12. Prema odredbi čl. 99. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Budući da je spornom odredbom čl. 2.st.13./14. Ugovora o kreditu određeno da se korisnik obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o Tarifi naknada Kreditora, a plaćanje troškova ni naknada nije predmet ugovore o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika

iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati je li poštena sporna odredba ugovora o kreditu zaključenog između stranaka (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020).

12.1 Nadalje, načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da potrošaču u trenutku sklapanja nekog pravnog posla odredbe tog ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već da potrošaču treba biti pruženo dovoljno informacija na temelju kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno da je trgovac dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača. Odredba čl. 2. st. 13./14. Ugovora o kreditu, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora" uopće nije navedeno koliko te naknade (pa tako niti naknada koju je tužitelj platio i vraćanje koje potražuje kondemnatornim dijelom tužbenog zahtjeva) iznose. Kao što je navedeno u točki 3. ovoga obrazloženja, tuženik tvrdi da su službenici tuženika sigurno tužitelju prilikom zaključenja ugovora objasnili da postoji njegova obveza plaćanja naknade za odobrenje kredita, a što tuženik dokazuje internim Uputama službenicima za odobravanje kredita građanima. Tuženik međutim svoju navedenu tvrdnju ničim nije dokazao, jer postojanje upute službenicima tuženika da prilikom sklapanja ugovora o kreditu s građanima postupaju na određeni način ne dokazuje da su službenici tuženika tako zaista postupili prilikom zaključenja konkretnog ugovora s tužiteljem te je saslušanjem tužitelja utvrđeno da je jedino što o čemu je tužitelj prije zaključenja ugovora o kreditu kod tuženika razgovarao bio iznos kredita i rok vraćanja. Dakle, utvrđeno je da tužitelju niti bila predana bilo kakva specifikacija na temelju koje bi tužitelj imao informaciju o visini predmetne tzv. "ulazne naknade". Takvu informaciju tužitelj ne samo da nije dobio prije zaključenja ugovora o kreditu, nego niti naknadno, nakon što mu je predmetna naknada naplaćena (na način da mu je ustegnuta prilikom isplate kredita), a takvo postupanje tuženika upravo je suprotno načelu transparentnosti prema kojemu je tuženik kao trgovac bio dužan postupati kod zaključenja ugovora s tužiteljem, koji je taj ugovor zaključio kao potrošač.

12.2 Nadalje, budući da se u odredbi čl. 2. st.13./14 Ugovora o nenamjenskom kreditu nigdje ne navodi niti iznos naknade koji je tužitelj prema tom ugovoru dužan platiti, niti je Odluka o tarifi naknada za usluge kreditora dio Ugovora o zaključenog između stranaka, proizlazi da je obveza tužitelja platiti naknadu u visini koja nije određena ugovorom, već je neodređena te da je visina te naknade neodrediva tužitelju, odnosno radi se o odredbi kojom se tužitelj kao potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač pritom nije bio u mogućnosti upoznati se s odredbom kojoj se visina obveze koja se potrošaču nameće određuje; konkretno, s Odlukom o tarifi naknada za usluge kreditora (čl. 97. st.1. al. 10. ZZP). Nadalje, iako je odredbom čl. 15.f. Ugovora o kreditu određeno da tužitelj izjavljuje da je upoznat s Općim uvjetima poslovanja tuženika te da pristaje na njihovu primjenu sa svim izmjenama i dopunama donesenima za vrijeme trajanja ugovornog odnosa, tuženik nije dokazao tijekom ovog postupka da bi ove Opće uvjete poslovanja tuženika predao tužitelju na uvid prije zaključenja Ugovora o kreditu, kao niti da ovi opći uvjeti tuženika predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a jer u Ugovoru o kreditu nije navedeno kada doneseni ovi opći uvjeti tuženika koji se primjenjuju na predmetni Ugovor o kreditu ili koji im je poslovni broj, naziv i sl., a niti je tuženik iste opće akte dostavio na uvid tijekom ovog postupka, pa je sud, primjenom odredbi čl. 221. a ZPP-a i čl. 290. st. 1. u vezi s čl. 1022. st. 1.,

čl. 247. i čl. 295. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO) utvrdio da isti opći uvjeti tuženika ne predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a niti imaju pravni učinak na odnose stranaka u ovom predmetu. Iz izloženoga proizlazi da je spornom odredbom tuženiku dano pravo da naplati tzv. ulaznu naknadu u visini koju je odredio sam tuženik, pri čemu tuženik nije precizno naznačio na što se ova naknada odnosi, niti je jasno naznačio način izračuna visine ove naknade. Dakle, tuženik nije dao tužitelju informacije o načinu određivanja visine naknade, a niti obrazložio zašto je naknada za obradu kreditnog zahtjeva izračunata te od tužitelja naplaćena upravo u utuženom iznosu. Navedenom se može dodati i da tuženik u ovom postupku naveo na što se mogao odnositi trošak koji je tužitelj na temelju sporne odredbe naplatio, no tuženik nije pritom naveo niti dokazao koji konkretan trošak tuženika je bio plaćen naknadom koju je tužitelj platio, odnosno da je doista imao trošak obrade kredita upravo u tužitelju naplaćenom iznosu.

13. Slijedom svega izloženoga, obveza tužitelja ugovorena odredbom čl. 2. st.13./14 Ugovora o međufinanciranju i stambenom kreditu neodređena je i neodrediva za tužitelja, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ista predstavlja odredbu koja je kao primjer pojedine ugovorne odredbe koja se može smatrati nepoštenom navedena u odredbi čl. 97. st.1. al. 10 ZZZP. Primjenom te odredbe tuženik je nesporno naplatio tužitelju iznos od 718,49 EUR. Prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu s jedne strane kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužitelja kao korisnika potrošačkog kredita te s druge strane tuženika kao bankarske institucije, koja ne samo da načelo transparentnosti u supstancijalnom smislu nije poštovala prije zaključenja ugovora o kreditu (a kao što je gore obrazloženo), nego i po provedenom ovom parničnom postupku i dalje ostaje nejasno koji svoj konkretni trošak je tuženik podmirio umanjivanjem iznosa kredita stavljenog tužitelju na raspolaganje za iznos od 718,49 EUR. Prema ocjeni ovoga suda, radi se o dovoljno značajnom iznosu za ocjenu da je sporni dio odredbe čl. 2. Ugovora kreditu uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga ovaj sud zaključuje da je sporna odredba čl. 2. st. 13./14. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka 3. srpnja 2008., citirana pod točkom I./i II./ izreke ove presude, nepoštena ugovorna odredba u smislu odredbe čl. 96. st.1. ZZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 102. st.1. ZZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ i II./ izreke ove presude. Ujedno treba reći da tužitelj tužbenim zahtjevom, pod točkama I./ i II./ traži utvrđenje ništetnosti iste ugovorne odredbe, za koju nije jasno, a jer je ugovor o kreditu sastavljane na obrascu tuženika, radi li se o odredbi st. 13. ili o odredbi st. 14. članka 2. Ugovora o među financiranju i stambenom kreditu. Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti usvojen, iako se radi o jednoj te istoj odredbi, a iz razloga što je tužitelj potrošač, a ugovor je sastavio tuženik, koji ovu okolnost tijekom postupka nije razjasnio, niti se na nju očitovao.

14. Nije sporno da je tužitelju na temelju ništetne odredbe iz čl. 2. Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu 29. rujna 2008. tuženik naplatio iznos od 718,49 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno je kao pod točkom III./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tjeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 2. st. 13. i 14. toga Ugovora.

15. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe čl. 2. u st. 13/14. Ugovora o kreditu, citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO.

16. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP, prema vrijednosti predmeta spora određenoj prema visini kondemnatornog zahtjeva, a budući da je tužbeni zahtjev za utvrđenje incidentalna deklaracija. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje tužbe 75 bodova prema Tbr. 7/1 OT, za sastavljanje podnesaka od 04.07.2024. i od 30.01.2025. –po 75 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištima 22.11.2024., 02.10.2025. i 22.05.2026. – po 75 bodova prema Tbr 9/1, što iznosi ukupno 450 bodova, odnosno 900,00 EUR te uvećano za PDV 1.125,00 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i na presudu u iznosu od 60,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom IV./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu od ukupno 1.198,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

16.1 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom V./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu 29. srpnja 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP. Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:

1. Tužitelju po pun. uz rješenje za sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 60,00 EUR
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-52ef4**

Kontrolni broj: **055e0-1c3b7-dcce4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.